

РЕШЕНИЕ

№ 6541

гр. София, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **3537** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. А. ЕАД, ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място] 1618, район К. село, [улица], представлявано от С. Й. М., чрез адвокат Д. Г., адрес: [населено място] 1407, [улица] А И. П. Т. Център, Адвокатско дружество „Д., Т. и партньори“, срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-002128/16.03.2021 г., издадена от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излагат се доводи, че съставеният АУАН серия ГА № 391371/12.03.2021 г. не е връчен на жалбоподателя или упълномощено от него лице в нарушение на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, в следствие на което жалбоподателят не е имал възможност да подаде възражение по

чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Твърди се, че не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение по случая, както и че процесният административен акт противоречи на принципа на съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. На посочените основания се иска отмяна на оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представява от адв. Г., която поддържа жалбата и претендира разноси, за които представя списък.

Ответникът – полицейски орган, полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР - редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Не претендира разноси.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Столичен автотранспорт ЕАД е собственик на автобус Ю. 3К 6126 ХГА с табели с рег. [рег.номер на МПС] .

На 12.03.2021г., около 21.15 часа в [населено място], същият автобус е управляван от Н. Р. Г. в [населено място], по бул. Г. Д. от бул. Ц. Б. III към бул. България. На кръстовището с ул. Д., поради отклонение вдясно по пътното платно, реализира леко ПТП с движещия се отдясно лек автомобил фолксваген с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена проверка е установено, че водачът на автобуса е лишен от СУМПС по административен ред и е неспособен.

За констатираното административно нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП на Н. Р. Г. е съставен АУАН серия ГА № 391371/12.03.2021 г.

Издадена е оспорената заповед № 21-4332-002128/16.03.2021 г. от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП на Столичен автотранспорт ЕАД е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Актът е връчен на С. Й. М. – законен представител на дружеството-жалбоподател на 16.03.2021 г.

На 30.03.2021 г. чрез отдел „Пътна полиция“ СДВР до АССГ е постъпила жалба от Столичен автотранспорт ЕАД срещу заповедта.

По делото са приети представените от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорва се индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Жалбата е подадена в срок, от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В настоящия случай оспорената заповед е издадена в предвидената в закона форма,

като съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити и съгласно ал. 1 от същия е достатъчно мотивирана с ясно и изчерпателно изложени фактически основания, поради което не са налице

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая, със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 165 от ЗДвП СДВР е определена като структура, компетентна да извършва контрол по ЗДвП. Със заповед № 513з-1618/26.02.2018г. директорът на СДВР е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ длъжностни лица от отдел Пътна полиция при СДВР- полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл.171, т.2а от ЗДвП, /в редакция към момента на издаване на оспорената заповед/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление – за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което не притежава съответното свидетелство за управление. По делото не се спори, че собственик на автомобила е Столичен електротранспорт ЕАД. Не се оспорва и факта, че водачът на процесното МПС Н. Р. Г. при извършване на проверката и съставяне на АУАН не е притежавал валидно СУМПС. По време на съдебното производство не са представени доказателства от жалбоподателя, съобразно разпределената доказателствена тежест, че Н. Р. Г. към момента на проверката е притежавал валидно издадено СУМПС. С оглед гореизложеното съдът приема за безспорно установено наличието на кумулативните предпоставки, визирани в хипотезата на правната норма - чл.171, т.2а от ЗДвП, за налагане на процесната ПАМ, респективно налице са материалноправните предпоставки за законосъобразното ѝ налагане.

Съгласно цитираната правна норма от Закона за движение по пътищата, принудителната административна мярка може да се наложи единствено на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо

съответното свидетелство за управление. Под „съответно свидетелство за управление“ цитираната разпоредба включва всички възможни хипотези – водачът никога не е разполагал със свидетелство, то му е било отнето или е притежавал такова, но срокът му на валидност е изтекъл. Разпоредбата е ясна и безпротиворечива, тъй като и в трите възможни хипотези се засяга реда на държавно управление и се застрашават съществено важни обществени отношения, опазването на които е именно и целта на закона - ЗДвП. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. ЗДвП не изисква наличие на извършено нарушение от собственика на автомобила като задължителна предпоставка за налагане на оспорената принудителна административна мярка. Без значение е и факта, че автомобилът е предоставен от жалбоподателя на нарушителя Н. Р. Г. и същият не е имал знание, че последният е с изтекло свидетелство за управление на МПС.

Съгласно разпоредбата на чл. 43, ал. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗАНН актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си, като освен възраженията при съставяне на акта в 7-дневен срок от подписването му нарушителят може да направи и писмени възражения по него. Видно от цитираната разпоредба законът разписва актът да бъде връчен лично на извършителя, а не на собственика на МПС, с оглед на което възраженията на жалбоподателя, че процесният АУАН не е връчен лично на него и не е имал възможност да направи възражения се явяват изцяло неоснователни. Цитираните възражения са и неотнормирани към въпроса относно законосъобразността на процесната заповед. Прилагането на принудителна административна мярка, каквато е наложена с оспорената заповед цели преустановяване и предотвратяване извършването на описаното в същата нарушение. Издаването на АУАН е част от производство по налагане на санкция, която подлежи на самостоятелно оспорване. Принудителната административна мярка е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и с целта на закона, поради което и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. ЕАД, ЕИК[ЕИК] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП с № 21-4332-002128/16.03.2021 г., издадена от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Съдия: